

ла! . . . Добрытъ господари правѣтъ и слугытъ си добры.

Тъ му казахъ че дваждъ и триждъ проваждали да пытать да ли са е завърнжлъ, и че преди десеть дни донесохъ едно писъмце съ надписъ до него.

Подалохъ му писмото; и колко са почуди! той не бѣ измамень; надписътъ бѣ писанъ отъ самата Аиша; той го отпечата растреперанъ и прочете слѣдующето:

« Ный смы въ Мадритъ. Щомъ стигнешъ, ела да
« ны видишь, защото смы много злощастны, и
« имама нужда отъ прѣятелигъ си за
« туй Кармена и азъ за тебе първо помыслихмы.
« Чакамы та.

АИША. »

И подолу: « Живѣймы на улицата Алкала въ кжщата на графиня д'Алтамира. »

Пикильо са облада отъ несказана скърбъ, и при сичката радостъ която осѣти, защото щѣше да види Аиша тѣй неожидано, студены трыкы го побихъ по сичкото му тѣло. Той разумѣваше че голѣма нѣкоя скърбъ ще бжде гы натиснжла. А Аиша и Кармена не можахъ да сж злощастны безъ да е злощастенъ и той.

Тосъ часъ са той затече на кжщата на графиня д'Алтамира.

Не го оставяхъ да влѣзе. Но щомъ си обади името и сичкыгъ врата са отворишъ предъ него.

Той са покачи по една широка мраморна стълба, минж презъ много богато мебелираны стаи, стигнж до една малка, на която стремително отвори вратата, и видѣ двѣтъ сестры блѣдны и съ ланиты мокры отъ сълзы, сѣдижли на канапе; тѣ държахъ една на друга ржката.

Щомъ видѣхъ Пикильо, извикахъ и станжхъ.

И двѣтъ бѣхъ облечены въ черны дрехы.

« Вый въ Мадритъ! » извика Пикильо; и послѣ, като са озърнж на около съ безпокойствие рече:
« Не виждамъ баща ви! дѣ е?

Кармена си закры лицето съ ржцѣ и начевж да плаче.